

Justitsminister har opstillet den Regel, som Udvalgets Fleertal i fuldste Maade anerkjender, at disse Embedsmænd maaske saaledes, at de kunne leve og have et tarveligt og tilstrækkeligt Udkomme; det er ogsaa det, Udvalget gaaer ud fra, og der er altsaa Spørgsmaal mellem os om hvad der udfordres for at have et tarveligt og tilstrækkeligt Udkomme. Dernæst er der talt om det meget Arbejde, der er ved disse forffjellige Embeder. Det er jo ogsaa en Skjønssag; Mange ansee det Arbejde for overordentlig strengt, som Andre ansee for et meget ringe. Naar der nu var Spørgsmaal om, hvorledes de nu ansatte Embedsmænd skulde lønnes, saa kunde man tage Hensyn til, om den Vedkommende arbejdede let eller havde Baiffelighed ved at arbejde eller slet ikke arbejdede, men her er jo Tale om en Lov, der skal gjælde for Fremtiden, vi haabe for en længere Tid, og altsaa kunne vi jo aldeles ikke tage Hensyn til, om den Mand, der nu sidder i et Embede, arbejder overordentlig let og derfor gjør en heel Deel Arbejde selv, thi det er jo ikke givet, at hans Eftermand vil arbejde ligesaa raft og stærkt. Der som der skulde tages saadanne Hensyn, saa er der ibetmindste eet Embede i 2den Klasse, som efter min Mening maatte sættes ned i 3die eller 4de Klasse, fordi jeg veed, at den vedkommende Embedsmand i en Tid af omtrent 24 Maanedes med Vedkommendes Tilladelse har været paa Reise i 11 Maanedes, og hans Embede er dog bleven besørget; han faaer ofte Reisetilladelse og er ofte borte, og han har, som sagt, i 24 Maanedes, altsaa i 2 Aar, med Vedkommendes Tilladelse været borte fra sin Embedskreds i 11 Maanedes. Det viser altsaa, at i det Embede kan man have en Mand, som ikke behøver at arbejde meget, ibet han nemlig kun behøver at arbejde 13 Maanedes af 24, og det Embede er jo dog sat i 2den Klasse. Men jeg mener ikke, man kan tage Hensyn dertil, thi saa fik vi aldrig nogen almindelig Lov, saa maatte vi give Lov for hvert enkelt Tilfælde. Jeg gaaer ud fra, og jeg er ikke af den ærede Justitsminister ble-

ven overbevist om det Urigtige deri, at da Rigsdagen omtrent med Genstemmighed, jeg husker ikke, om der maaske var et Par Stemmer imod, men omtrent med Genstemmighed i begge sine Afdelinger forrige Session indsatte en Bemyndigelse for Justitsministeren til fast at ansætte de juridiske Embedsmænd, der i Aarets Løb vilde blive at ansætte, dog ikke med en Gage af udoover 2,500 Rd., saa var det med Hensyn til Gagens Størrelse et bestemt Skjøn, der udgik fra Rigsdagen, og hvorimod den ærede Minister ikke dengang indvendte et eneste Ord; han lod ikke falde en Ytring om, at det var for lidt, han indvendte aldeles Intet med Hensyn til Summens Størrelse. Det gaaer jeg ud fra, det er en Kjendsgjerning, hvorfra man er berettiget til at slutte. Nu siger den høitærede Justitsminister, at det var en Bemyndigelse, og at han ikke var pligtig til at ansætte disse Vedkommende, naar han ikke troede at kunne holde Beløbet indenfor denne Grænse; det er rigtigt, men det forhindrer jo aldeles ikke, at det har en stor Betydning, hvad Rigsdagen uden Bemærkning fra Regjeringen har antydet som det Høieste; thi denne Antydning beviser jo, at det dengang stod for Rigsdagen som det Beløb, indenfor hvilket et hvilket som helst juridisk Embede i Landet kunde besættes, og det er vistnok ogsaa rigtigt, hvad den ærede Ordfører sagde, at der ikke derved var tænkt paa Beregning efter Sædtillæg, thi den ærede Minister oplyste jo selv, at ifølge Bestemmelsen kunde en saadan Beregning kun finde Sted efter Tillægsbevilling, og var altsaa ikke givet ved Beslutningen i Finantsloven. Den ærede Justitsminister fandt, at det ikke gif an, at en Mand, som skulde uddele Retfærdighed, kun lønnes med 1,000 Rd. For det Første mener jeg nu ikke, at vore Dommere skulle uddele Retfærdighed, men det vil jeg lade gaae, jeg veed meget godt, hvad den ærede Justitsminister meente — men altsaa, det kunde man ikke lade en Mand gjøre med en Løn af 1,000 Rd.